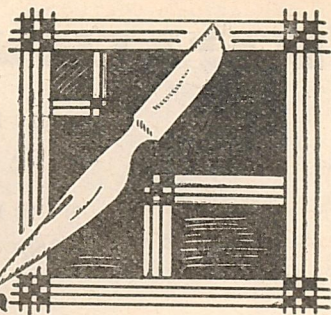




# Перо и Орѣхче



До прозореца на книжарницата, хвърлено между две мастилници, стоеше лъскаво металическо перо. По-рано то се намираше въ една кутия, заедно съ деветдесетъ и деветъ други пера като него, ала всички бѣха купени и отнесени да вършатъ работа. Стоеше перото до мастилницитѣ, до гуменитѣ топки, до моливитѣ и гледаше навънъ. Когато слънцето впиеше погледъ презъ прозореца, то почваше да блещука като малка звездица, а чернитѣ мастилници се пукаха отъ завистъ: толкова е ситно, а какъ лъщи!

На улицата, предъ книжарницата се кривѣше стара, суха круша. Тя хвърляше на плочитѣ прошарена сѣнка. Подъ тая сѣнка лежеше ленивъ черъ котакъ, пълень съ бълхи. Той скиторѣше и ядѣше отъ полозитѣ яйцата на кокошкитѣ. На крушата си бѣше свило гнѣздо едно орѣхче, дребно пиле, голѣмо като орѣхъ, много сиромашко, много пѣргаво

и приказливо. То носѣше мухи и зърна за наследника си въ гнѣздото, носѣше и новини отъ всѣкжде, които разправяше на перото. А сутринъ, кацнало върху нѣкое сухо клонче, чуруликаше по-хубаво отъ славей и заливаше съ пѣсни душата на перото.

Птичката обичаше перото съ майчина обичъ.

Котакътъ съ зеленитѣ очи често поглеждаше нагоре къмъ гнѣздото. Преди три недѣли той бѣше изялъ едното отъ дветѣ новородени пилета. Случайно паднало глупавото орѣхче като политало да хвъркне съ голитѣ си крилца. И сега щомъ злочестата майка срещнѣше зеленитѣ очи на тлъстия котакъ, цѣла настрѣхваше.

— Когато излѣзнешъ отъ тука, — думаше птичката на перото, — първата ти работа ще бжде да напишешъ едно оплакване отъ мое име до сждията. Нека осжди и накаже този котаракъ, този разбойникъ, дето ми почерни гнѣздото и ми на-